

til Lægepraxis for Uegaminerede, ubsløttet, dels fordi anfete Læger havde udtalt sig om det Mislykke i en saadan Bestemmelse, og dels ogsaa fordi det ikke kunde være vor Sag at gribe ind i Ordningen af Statens offentlige Lægevæsen, da vor Hensigt kun var den, at se at træffe en mere tidsvarende Ordning med Hensyn til dem, der øve Lægevirksomhed uden at være dertil beskikkede af Staten. Desuden fandt Udvalgets Flertal, særlig i Henhold til den daværende ærede Justitsministers Udtalelser, Anledning til at give Lovforslaget adskillige Tilføjelser, navnlig nogle Bestemmelser, der skulde betrygge med Hensyn til saadanne Grene af Lægevirksomheden, om hvilke man ikke kunde anfse det for rigtigt uden videre at give dem fri. Saaledes indkom det Punktum, som findes i nærværende Lovforslag, om Forbud imod, at de, der ikke have taget Lægeexamen, give sig af med smit-somme Sygdomme, foretage særlige Operationer eller gribe ind i den bestaaende Ordning af Sinds-syggepleie eller Fødselshjælp. Da det imidlertid maatte være klart paa Grund af den langt fremrykkede Tid af Samlingen, at man ikke kunde bringe Sagen til Ende, foreslog Udvalgets Flertal Thinget at vedtage en Dagsorden, hvorved Regjeringen blev opfordret til om muligt i næste Samling at tage denne Sag i sin Haand og indbringe et Lovforslag, der kunde ordne dette Forhold paa en tids- og hensigtsvarende Maade. Det Medlem af Udvalget, som var Mindretallet, det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Casse), som ikke kunde slutte sig til Flertallets Betragtning af denne Sag eller til Lovudkastet, enten som det var forelagt eller ændret af Udvalgets Flertal, udtalte, at han vilde slutte sig til Dagsordenen, da han erkjendte det i høj Grad Onskelige i, at der blev truffet mere tidsvarende og bedre Bestemmelser i denne Henseende. Hvad det nu forekommer mig, at vi først og fremmest maa ønske at vide, inden vi gaa videre i Forhandlingen om denne Sag, er, hvorledes den ærede Justitsminister stiller sig til samme, om man kan vente, at han vil tage Sagen i sin Haand og indbringe i en ikke altfor fjern Fremtid et Forslag, der raader Bod paa de nuværende Ulemper og ordner dette Forhold paa en i alle Henseender hensigtsvarende og tidsvarende Maade.

Sindenburg: Det er bekjendt, at Lægevidensskaben i det Hele ses fra to Sider. Der er en Anskuelse, som gaar ud paa, at man overhovedet ikke kan tale om denne Videnskab, og at, naar der alligevel tales derom, er det uberettiget, at Folk paa en Maade sødes som Læger, at de enten have et genielt Blik for at opdage Sygdommen og for at finde de rette Midler til at bringe i Anvendelse mod Sygdommen, eller ogsaa famle fuldstændig i Blinde, saaledes at der ikke er nogen naturlig Grund til at skjelne mellem dem, om i saa Henseende have forskaffet sig nogen For-

dannelse, og dem, der ikke have skaffet sig denne Jordannelse. Der er visse Folk, og det ikke saa ganske saa, som mene, at hele Lægevidensskaben i Grunden er Humbug, at der overhovedet ikke kan være Tale om at anvende Begrebet Videnskab paa hele denne Virksomhed. Jeg tror imidlertid at kunde sige, at denne Anskuelse ikke vil finde Tilhængere her i Salen; den findes hos enkelte Folk, men jeg tror ved nærværende Sags Behandling at kunde gaa ud fra, at den ikke finder nogenformelt Understøttelse her, og i al Fald tror jeg at kunne gaa ud fra, at det ikke er den Mening, som de ærede Forslagsstillere have haft ved Indbringelsen af dette Lovforslag. Thi det er klart nok, at havde de haft denne Anskuelse, maatte nærværende Lovforslag være kommen til at se anderledes ud, saa vilde der ikke være Spørgsmaal om autoriserede og ikke autoriserede Læger — jeg bruger dette fremmede Ord, fordi Udtrykket „benyindige Læger“ er meget vanskeligt at forstå — men saa maatte de have sagt: hvad enten Vedkommende, der vil tage Syge under Kur, er autoriseret eller ikke autoriseret, kan han gjøre det, det er aldeles ligegyldigt, vi opheve denne Forskjel, og vi afskaffe det medicinske Fakultet, der har givet det Jordannelse, som hidtil har været anset for nødvendig i slige Sager. Denne Wei have Forslagsstillerne imidlertid ikke gaaet, og det er saameget mindre at antage, at noget Staadant har været deres Anskuelse, som en af de ærede Forslagsstillere isjor ved at omtale Sagen udtrykkelig udtalte, at det, som var Lovens Grundtanke og hvad man hovedsagelig ønskede at fyldestgjøre ved Loven, var, at Enhver, som er i Besiddelse af Kundskab, Evne eller Dygtighed til at hjælpe sine Medlemmer i et eller andet Sygdomstilfælde ogsaa skal have Lov til at gjøre det; han fremstillede den Fordring, som man maa sige er fuldkommen rigtig, at Udøvelsen af denne Virksomhed skal være fri for den, der fortaar sig paa den, men ikke for den, der ikke har de Betingelser, som man i saa Henseende maa fordr. Nu er det vistnok klart, at denne Grundsaetning kan være god nok, men at man ikke uden videre kan nedlægge den i en Lov. Man kan ikke i en Lov sige, at den, der har Evne, Dygtighed og Kundskab, skal være berettiget til at udøve Lægekunsten, og den, der ikke har det, skal være uberettiget dertil. Naar denne Grundtanke skal føres ud i Livet, er det nødvendigt, at der træffes en eller anden Foranstaltning, gjennem hvilken det kan blive afgjort, om den Person, som vil bringe Lægevidensskaben i Udøvelse, ogsaa er i Besiddelse af de Egenstaber, som efter Forslagsstillernes — ogsaa efter min og jeg tør haabe, efter den Anskuelse, som i det Hele raader i denne Sal — maa kræves; der maa organiseres en eller anden Foranstaltning, hvorved man kan komme til Kundskab om, hvorvidt disse Betingelser ere tilstede hos den Person, der vil give sig af med at udøve